

"Güçlü, derin, insanı içine çeken, tehditler ve gizemle dolu bir macera. Şiddetle tavsiye ederim!"

Lee Child

TESS GERRITSEN

—
Polisiye
Gerilim
—

CASUSLAR SAHILI

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümçül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörüğe
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset

CASUSLAR SAHİLİ

Orijinal adı: The Spy Coast

© 2023, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency, LLC'den satın alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2024 / ISBN 978-625-6162-07-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Casuslar Sahili

Tess Gerritsen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

1

Diana

Paris, on gün önce

Bir zamanların altın kızıydı o. *Her şey nasıl da değişti*, diye düşündü aynaya bakarken. Usta işi sarı röflelerle ışıldayan saçlarının rengi şimdi ancak ölü fare kahverengisi diye tanımlanabilirdi. Komşusunun bir adamın onu sorduğunu söylemesi üzerine alışverişe gittiği Monoprix'in raflarında bulduğu en alelade renk buydu. Birinin onu sorması bir terslik olduğunun, birinin onu aradığının ilk işaretiydi belki ama çok alakasız bir sebebi de olabilirdi. Adam belki bir hayranı, belki de siparişini teslim etmeye çalışan bir kuryeydi. Yine de hazırlıksız yakalanmak istemiyordu, bu yüzden başka bir mahalleye, kimsenin onu tanımadığı üçüncü bölgedeki bir Monoprix'e gidip saç boyasıyla gözlük almıştı. Aslında bunların her zaman elinin altında olması gerekirdi ama yıllar içinde biraz kayıtsızlaşmış, ihmalkâr davranmaya başlamıştı.

Esmer halini inceleyip sadece saç rengini değiştirmenin yeterli olmayacağına karar verdi. Makası alıp L'Atelier Blanc'ın 300 Euro'luk modelini bozarak saçını kesmeye başladı. Her makas darbesi, özenle biçimlendirdiği yeni hayatının dokusuna atılan yeni bir darbeydi adeta. Saçları avuç avuç banyonun karolarına dökülürken üzüntüsünün yerini alan öfkesiyle kesmeye devam etti. Planladığı, riske attığı her şey şimdi boşa gitmişti ama dünyanın düzeni böyleydi. Ne kadar zeki olduğunuzu düşünürseniz düşünün, her zaman sizden daha zeki biri çıkardı. Onun hatası da buy-

du işte: tongaya basabileceği ihtimalini hesaba katmamak. Yıllar boyunca bir ortamdaki en zeki kişi *kendisi* olmuştu, her zaman iki adım önden gitmiş, ekipteki herkesi taktikleriyle alt edebilmişti. Başarının sırrı, kuralların size engel olmasına izin vermemektir ve bu, insanların pek de değer vermediği bir yaklaşımdır. Evet, zaman zaman hatalar yapılıyor, gereksiz yere kan dökülüyordu. Kendisi de yol boyunca düşmanlar edinmiş, bazı meslektaşları onu küçümsemeye başlamıştı ama çabaları sayesinde görev her zaman başarıyla sonuçlanmıştı. Altın kız olmasını sağlayan da buydu.

Şimdiye kadar. *Şıkirt şıkirt.*

Aynadaki yansımaları bu defa soğukkanlı ve eleştirel bir gözle inceledi. O güzelim saçlarını kesmeye harcadığı on dakikada kaybettiği hayatı için duyduğu kederin tüm aşamalarından geçmişti. İnkâr, öfke, depresyon. Artık kabullenme aşamasındaydı. Yoluna devam etmeye, eski Diana'nın enkazından kurtulup yeni Diana'yı var etmeye hazırdı. Artık altın kız değil, tecrübeyle tavlanmış çeliğe dönüşmüş biriydi. Bunun da üstesinden gelecekti.

Yere dökülen saçları bir çöp torbasına süpürüp boş saç boyası kutusunu da içine attı. Etrafı sterilize edecek vakti olmadığı için geride burada olduğuna işaret eden bolca iz bırakacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Paris polislerinin her zamanki cinsiyetçi tavrıyla bu evde yaşayan kadının kaçırıldığını varsayması tek umuduydu. Fail değil, kurban.

Gözlüğünü takıp kırpık saçlarını eliyle dağıttı. Bu ufak çapta bir değişiklikti ama dışarıda karşılaşabileceği komşuları kandırmaya yeterdi. Çöp torbasının ağzını bağlayıp banyodan yatak odasına taşıdı ve oradan da acil durum çantasını aldı. O güzelim ayak kabılarıyla elbiselerini bırakmak zorunda olması üzücüydü ama yanına az eşya alması gerekiyordu ve tasarımcı elinden çıkmış bir dolap dolusu kıyafeti geride bırakması kendi isteğiyle ortadan kaybolmadığına işaret edecekti. Banka hesapları kabarmaya başladıktan sonra yıllar içinde topladığı antika Çin vazoları, Chagall tablosu, iki bin yıllık Roma büstü gibi sanat eserlerini de bırakacaktı. Hepsini özleyecekti özlemesine ama hayatta kalma uğruna bazı fedakârlıklar yapması gerekiyordu.

Acil durum çantası ve atık saçların bulunduğu çöp torbasıyla yatak odasından çıkıp oturma odasına girdi. Burada da kederle iç geçirdi. Çirkin kan lekeleri deri koltuğunu boyamış, Chagall'ın asılı olduğu duvarda, tablonun soyut bir uzantısı gibi yay çizmişti. Chagall'ın altında buruşmuş halde duran şey, kanın kaynağıydı. Adam kapısından giren ilk saldırgan olduğu için ortadan kaldırdığı ilk kişi de oydu. Spor salonunda geçirdiği saatlerin ödülü olarak kasları şişmiş, beyniye gelişmeden kalmış erkeklerden biriydi. Hayatının böyle son bulacağı aklına bile gelmemişti ve bir kadın tarafından alt edilmeyi muhtemelen beklemediği için de yüzünde şaşkın bir ifadeyle ölmüştü.

Adamın hedefi hakkında yeterince bilgilendirilmediği belliydi.

Diana arkasında birinin nefes aldığını duyunca döndü ve diğer adamı gördü. Adam kıymetli İran halısının kenarında yatmış, kanı sarmaşık ve lale desenlerine karışmıştı. Hâlâ hayatta olmasına şaşırılmıştı.

Diana adama doğru yürüyüp ayakkabısıyla omzunu dürttü.

Adamın gözleri titreşerek açıldı. Ona bakarken silahına uzanmaya çalıştı ama Diana ayağıyla ittiği için adam kendi kanının içinde çırpınan bir balık misali elini yere çarpmaktan başka bir şey yapamadı.

"*Qui t'a envoyé?*" diye sordu Diana.

Adam elini şimdi çılgınca yere vuruyordu. Boynuna isabet eden kurşun omurgasına zarar vermiş olmalıydı çünkü spazmlarla hareket ediyor, kolu robot gibi sallanıyordu. Belki de Fransızca bilmiyordu. Diana soruyu bu defa Rusça tekrarladı: *Seni kim yolladı?*

Adamın gözlerinde anladığına dair herhangi bir işaret yoktu. Ya beyni işlevini çok hızlı kaybediyordu ya da anlamıyordu, ki her iki ihtimal de endişe vericiydi. Ruslarla başa çıkabilirdi ama bu adamları başka biri yolladıysa sorun yaşayabilirdi.

"Beni kim öldürmeye çalışıyor?" diye sordu, bu defa İngilizce. "Söylersen yaşamana izin veririm."

Adamın kolu durmuştu. Kıpırdamıyordu ama Diana gözlerindeki ışıktan anladığını fark etti. Evet, soruyu anlamıştı. Ayrıca ona

doğruyu söylemesinin aslında bir önemi olmadığını da anlamıştı; her iki durumda da ölecekti.

Dairesinin önündeki koridordan gelen erkek seslerini duydu. Destek mi göndermişlerdi? Çok fazla oyalanmış, bunu sorgulayacak vakti kalmamıştı. Susturucusunu doğrultup adamın kafasına iki kurşun sıktı. *İyi geceleer.*

Pencereden çıkıp yangın merdivenine tırmanması sadece birkaç saniyesini aldı. Dairesine buruk bir bakış attı. Burada bir nebze mutluluk bulmuş, emeklerinin karşılığını almıştı. Ama şimdi duvarları kirleten iki isimsiz adamın kanıyla burası bir mezbahaya dönmüştü.

Yangın merdiveninden aşağıdaki sokağa atladı. Saat 23.00'te Paris sokakları hâlâ hareketliydi; kalabalık yolda gezinen yayaların arasına kolaylıkla karıştı. Yaklaşan polis aracının uzaktan gelen siren sesini duydu ama adımlarını hızlandırmadı. Daha erkendi; sirenlerin onunla ilgisi olamazdı.

Çöp torbasını beş blok ötedeki bir restoranın çöp kutusuna atıp yürümeye devam etti. Çantada şu an için ihtiyacı olan her şey vardı ve başka kaynakları da vardı. Baştan başlamak için elinde yeterince kaynak vardı.

Ama önce onu kimin öldürmek istediğini bulmalıydı. Ne yazık ki bu çok seçenekli bir soruydu. Ruslardan şüpheleniyordu ama şimdi emin değildi. Birden fazla grubu kızdırdığınızda, her biri ayrı kargaşa yaratmaya kabiliyeti olan birden fazla düşmanınız olurdu. Asıl önemli soru şuydu: Adı nasıl sızdırılmıştı? Ve neden on altı yıl sonra peşine düşmüşlerdi?

Onun adını biliyorlarsa diğerlerininkini de biliyor olmalıydı. Anlaşılan geçmiş, hepsinin yakasına yapışmak üzereydi.

Rahat bir emeklilik buraya kadardı demek. İşe dönme vakti gelmişti.

2 Maggie

Purity, Maine, şimdi

Burada bir şey ölmüştü.

Arazimde durmuş, karın üzerinde yaşanan katliamın izlerine bakıyordum. Katil kurbanını taze karın içinde sürüklemişti ve kar taneleri sakın sakın düşmeye devam etmesine rağmen katilin izlerini ya da cesedin ormana doğru çekilirken açtığı yarıkları henüz kapatamamıştı. Kan lekesi, etrafa saçılmış tüyler ve rüzgârda titreşen siyah kuş tüyleri... En sevdiğim ve düzenli ürettiği mavi yumurtaları için değer verdiğim Araucana'lardan birinden geriye bunlar kalmıştı. Ölüm büyük yaşam döngüsünde ufacık bir nokta olmasına ve buna daha önce defalarca tanıklık etmiş olmama rağmen bu kayıp beni derinden etkiledi, nefesimi soğuk havaya üfleterek iç geçirdim.

Tel örgülerin arasından, şimdi üç düzineye düşen sürüme baktım; geçen bahar beslediğim elli civcivin ancak üçte ikisi ediyordu bu. Kümesin kapısını açıp onları serbest bırakalı daha iki saat olmuştu ve bu kısacık zaman aralığında yırtıcı hayvan içeri girmenin yolunu bulmuştu. Geriye bir horozum kalmıştı, sonu gelmeyen kartal saldırılarından ve rakun talanından kurtulan tek horozum şimdi hareminden bir tavuk daha kaybetmiş olmanın kaygısını yaşamadan kuyruğunu dikmiş, kümeste kasıla kasıla geziniyordu. Ne işe yaramaz bir horozdu.

Çoğu öyleydi.

Tekrar ayağa kalktığımda gözüme bir hareket ilişince tel çitlerin ilerisindeki ormana baktım. Ağaçların büyük kısmı, komşularının gölgesinde çırpınan birkaç ladinle birlikte meşe ve akçaağaçtan oluşuyordu. Çalılıkların arasına gizlenmiş bir çift göz beni izliyordu. Karla kaplı savaş meydanında karşılaşan iki düşman gibi bir an öylece bakıştık.

Ani hareketler yapmamaya, ses çıkarmamaya özen göstererek seyyar kümesimden yavaş yavaş uzaklaştım.

Düşmanım bu süre boyunca beni izliyordu.

Kubota RTV' me doğru ağır adımlarla ilerlerken donmuş çimler her adımında çitirdiyordu. Sessizce kapıyı açıp koltukların arkasına sıkıştırdığım tüfeğime uzandım. Tüfeğim her zaman dolu olduğu için mermi çıkartıp yerleştirmekle zaman kaybetmedim. Namluyu ağaçlara doğru çevirip nişan aldım.

Tüfek sesi gök gürültüsü gibi patladı. Kargalar ürkerek ağaçlardan havalanıp gökyüzüne doğru çılgınca kanat çırparken tavuklarım ciyaklayarak güvenli kümeslerine doğru panikle kaçıştı. Tüfeği indirdim ve gözlerimi kısarak ağaçların arasına bakıp çalılıkları taradım.

Herhangi bir kıpırtı yoktu.

RTV' mi tarladan ormana doğru sürüp indim. Çalılıklar sık dikenlerle kaplıydı ve kar, ölü yapraklarla kuru dallardan oluşan bir tabakayı örtmüştü. Her adımında patlayıcı bir ses yükseliyordu. Henüz kan görmemiştim ama sonunda göreceğimden emindim çünkü merminin hedefi vurduğunu her defasında anlar, bunu bir şekilde iliklerinizde hissederdiniz. Sonunda doğru nişan aldığımın kanıtını gördüm: kana bulanmış bir yaprak yatağı. Araucana tavuğumun parçalanmış leşi, katilinin onu bıraktığı yerde öylece yatıyordu.

Pantolonuma takılan, suratıma çarpan dalları iterek çalılıkların arasında biraz daha derinlere ilerledim. Buralarda bir yerde olmalıydı, ölmüş değilse bile ağır yaralıydı. Beklediğimden uzağa kaçmayı başarmıştı ama nefesimin buharı sarmallar halinde yükselirken ilerlemeye devam ettim. Eskiden bu ormanda, sırtımda ağır sırt çantamla bile koşabilirdim ama artık o kadın

değildim. Eklemlerim aşırı kullanımdan ve zamanın önlenemez akışı yüzünden aşınmış, paraşütle yaptığım sert bir iniş de bana ameliyatla sabitlenip hava sıcaklığı ve hava basıncı düştüğünde ağrıyan bir ayak bileği bırakmıştı. Bileğim şimdi de ağrıyordu. Yaşlanmak acımasız bir süreçti. Dizlerimi sertleştirmiş, eskiden siyah olan saçlarımın arasına beyazlar serpiştirmiş, yüzümdeki çukurları derinleştirmişti. Ama gözlerim hâlâ keskindi ve bulduğum ortamı okuma, kardaki ipuçlarını yorumlama yeteneğimi kaybetmemiştim. Bir pençe izine doğru çömeldiğimde yapraklardaki kan lekelerini fark ettim.

Hayvan acı çekiyordu. Benim yüzümden.

Ayağa kalktım. Dizlerimle kalçalarım, kendimi daracak bir spor arabadan kurtarıp kısa mesafe koşusu yaptığım günlerin aksine adeta bana karşı çıkıyordu. Böğürtlen çalılarının arasından geçip bir düzlüğe çıktığımda nihayet karın üzerinde hareketsiz yatan düşmanımı buldum. Dişiydi. Sağlıklıydı, iyi beslenmişti ve kalın kürkü parlak kırmızıydı. Açık ağız bir tavuğun boğazını kesip boynunu kopartabilecek jilet gibi keskin dişleriyle güçlü çenesini ortaya çıkarmıştı. Mermi tam göğsüne isabet etmişti ve yere yığılmadan önce buraya kadar gelebilmiş olması şaşırtıcıydı. Öldüğünden emin olmak için çizmemle onu dürttüm. Sorun çözülmüş olsa da tilkinin canını almak bana herhangi bir tatmin duygusu vermemişti. İç geçirişim pişmanlığımın dışavurumuydu.

Altmış yaşındaydım ve fazlasıyla pişmanlık biriktirmiştim.

Kürkü burada, ormanda bırakılamayacak kadar değerli olduğundan tilkiyi kuyruğundan yakaladım. Tavuklarım sayesinde iyi beslenmişti ve onu ormandan yarı sürükleyerek çıkarmaya çalışırken bedeni ölü yapraklarla karın içinde çukur açacak kadar da ağırdı. Onu kaldırıp hüznün verici bir takırtı eşliğinde Kubota'mın kasasına bıraktım. Derisi benim işime yaramayacaktı ama onu almaktan memnun olacak birini tanıyordum.

Kubota'ya binip araziye geçerek komşumun evine gittim.

* * *

Luther Yount kahvesini yanık severdi ve araç yolunda RTV'den iner inmez kahve kokusu burnuma doldu. Buradan, karla kaplı tarlanın karşısında, güzelim akçağağaçların ötesindeki tepeye konmuş çiftlik evimi görebiliyorum. Çok büyük bir ev olmasa da onu bana satan emlakçının dediğine göre 1830'da inşa edilmiş sağlam bir evdi. Verdiği bilgilerin doğru olduğunu biliyordum çünkü Böğürtlen Çiftliği'nin orijinal tapusunun izini sürmüştüm. Sadece teyit edebildiğim şeylere inanmak gibi bir huyum var. Evim her yönden kesintisiz bir manzaraya sahip; birinin geldiğini uzaktan görebiliyorum, özellikle de her yerin beyazlara büründüğü açık bir kış sabahında.

Bir ineğin böğürdüğünü, tavukların ciyakladığını duydum. Küçük çizme izleri karın üzerinde Luther'in kulübesinden ahıra doğru gidiyordu. On dört yaşındaki torunu Callie her sabah yaptığı gibi hayvanlarla ilgileniyordu belli ki.

Veranda basamaklarını hızla çıkıp kapıyı çaldım. Luther kapıyı açtığı anda uzun süredir ocakta durduğu belli olan kahvenin kötü kokusu ciğerlerime doldu. Kırmızı oduncu gömleği ve pantolon askısıyla kapıyı tümüyle kaplayan beyaz sakallı Noel Baba, odun dumanından ve kulübesinin sürekli tozlu olmasından dolayı hırıltılı bir sesle konuşuyordu.

"Günaydın Bayan Maggie" dedi.

"Günaydın. Sana ve Callie'ye bir hediye getirdim."

"Neden?"

"Bir sebebi yok. Sadece işine yarayacağını düşündüm. Kubota'da."

Luther paltosunu bile giymeye gerek duymadan yün gömleği, kot pantolonu ve lastik çizmeleriyle çıktı. Peşimden RTV'ye kadar geldi ve hayranlık dolu bir mırıltıyla tilki leşine bakıp kürkünü okşadı.

"Gerçekten çok güzel. Bu sabah duyduğum silah sesi buydu demek. Onu tek mermiyle mi yere serdin?"

"Ona rağmen ormana doğru elli metre koşmayı başardı."

"Callie'nin iki tavuğunu yiyen de bu olmalı. İyi iş çıkarmışsın."

"Yine de yazık. Sonuçta o da hayatta kalmaya çalışıyordu."

“Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?”

“Postun işine yarayacağını düşündüm.”

“Sen saklamak istemiyor musun? Güzel post.”

“Sen onu ne yapacağını bilirsin.”

Luther kamyonetin kasasına uzanıp tilki leşini alırken harcadığı çabayla daha yüksek bir hırıltı çıkardı. “İçeri gelsene” dedi, tilkiyi torunuymuş gibi kucaklayıp yürürken. “Kahve koymuştum.”

“Teşekkürler. Ama olmaz.”

“En azından seni evine taze sütle göndereyim.”

Bu teklif hoşuma gitmişti. Callie’nin otlarla beslenen Jersey ineğinin sütü, Maine’e taşınana kadar tatmadığım bir lezzetti, pastörize edilmeden içme riskini almaya değecek kadar zengin ve tatlıydı. Peşinden gittim; eve vardığımızda Luther tilki leşini bir bankın üzerine bıraktı. Kulübenin içi, yetersiz yalıtımı yüzünden, odun sobasına rağmen dışarıdan sadece biraz daha sıcak olduğundan paltomu çıkarmadım ama Luther gömleği ve kot pantolonuyla halinden memnun görünüyordu. Kahve istemesem de mutfak masasına iki fincan koydu. Davetini reddetmek kabalık olurdu.

Oturdum.

Luther kaymak sürahisini uzattı. Kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu, en azından onun kahvesine ancak böyle tahammül edebiliyordum. Callie’nin ineğinden gelen kremaya karşı koyamayacağımı da biliyordu. Bitişikteki araziye taşındıktan sonraki iki yılda benimle ilgili sayısız detay öğrendiğine şüphe yoktu. Her gece 22.00 civarı ışıkları kapattığımı, tavuklarımı besleyip su vermek için erkenden kalktığımı biliyordu. Akçağaçlardan özsu ve reçine toplamakta acemi olduğumu, genelde kendi halinde takıldığımı ve gürültülü partiler vermediğimi de. Bugün iyi bir nişancı olduğumu da öğrenmişti. Aslında hakkımda bilmediği hâlâ çok şey vardı, ona hiç söylemediğim ve asla söylemeyeceğim şeyler. Çok fazla soru soran adamlardan olmamasından memnundum. Ketum bir komşunun değerini bilirdim.

Bense Luther Yount hakkında çok şey biliyordum. Sırf evine şöyle bir bakmak bile adamın kişiliğini anlamaya yetiyordu. Kitap rafları, kabaca yontulmuş mutfak masası gibi el yapımıydı

ve evinin bahçesinden kopartılıp kurutulmuş kekik ve dağ kekiği demetleri tepedeki kırıstten sarkıyordu. Ayrıca parçacık fiziğinden hayvancılığa kadar şaşırııcı derecede geniş bir konu yelpazesi hakkında sayısız kitabı da vardı. Bazı ders kitaplarında yazar olarak onun adının geçmesi, Luther Yount'un MIT'deki görevinden ayrılmadan önce makine mühendisliğı bölümünde ders verdiğinin kanıtıydı; akademisyenliğinin, Boston'u ve belki birkaç düşmanı geride bırakıp böyle pespaye ama mutlu bir çiftçi olarak yaşamını sürdürmeye başlamadan önceki kişiliğinin kanıtı. Onunla ilgili bu bilgileri kendisinden değil, Böğürtlen Çiftliğı'ni satın almadan önce civardaki bütün komşularım gibi onun da geçmişini derinlemesine araştırdığım için biliyordum.

Luther denetimden geçmişti. Bu yüzden onun mutfak masasının oturup kahvesini yudumlarken yeterince rahat hissediyordum.

Verandadan gelen sert ayak seslerinin ardından kapı açıldı ve on dört yaşındaki Callie, soğuk havayı da beraberinde getirerek içeri girdi. Luther ona evde eğitim verdiğı için Callie'nin onu yaşıtı kızlardan hem daha akıllı hem de daha naif yapan cezbedici bir yabancıliğı vardı. Ahıra gire çıka kir pas içinde kalan paltosu ve kahverengi saçlarına takılan tavuk tüyleriyle tıpkı büyükbabası gibi o da paspaldı. Yeni topladığı yumurtaları iki sepet halinde mutfak tezgâhına bıraktı. Yüzü tokat yemiş gibi soğuktan kızarmıştı.

"Selam Maggie!" dedi paltosunu asarken.

"Bak bize ne getirmiş" dedi Luther.

Callie bankın üzerinde yatan tilki leşine bakıp elini kürkünde gezdirdi. Ne tereddüt etmiş ne de midesi bulanmıştı. Annesi Boston'da aşırı doz eroiden öldükten sonra hayatının büyük kısmını Luther'in yanında geçirmişti; çiftlik hayatı ona ölüm karşısında şaşırmamayı öğretmişti.

"Aah. Hâlâ sıcak" dedi.

"Doğruca buraya getirdim" dedim. "Büyükbabanla birlikte bundan güzel bir şey yapabilirsiniz belki."

Callie sevinçle bana baktı. "Kürkü çok güzel. Teşekkür ederim Maggie! Sence şapka yapmaya yeter mi?"

"Bence yeter" dedi Luther.

“Nasıl yapıldığını biliyor musun büyükbaba?”

“Deneriz, birlikte öğreniriz. Böyle bir şeyi heba edemeyiz, değil mi?”

“Nasıl yaptığını görmek isterim Luther” dedim.

“Derisini nasıl yüzdüğümü de görmek ister misin?”

“Hayır, onu zaten biliyorum.”

“Öyle mi?” Luther güldü. “Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun Bayan Maggie.”

Callie yumurta sepetlerini lavaboya koydu. Musluktan su akar-ken o da yumurtaları, kartonların içinde temiz görünsünler diye bir bezle temizlemeye başladı. Yerel kooperatifte yumurtaların düzinesi yedi dolara satılıyordu; harcanan emekle yemin yanı sıra vaşak, tilki ve rakunlarla verilen sürekli savaş hesaba katıldığında serbest dolaşan organik yumurtalar için düşük bir fiyattı bu. Yumurta satışı Luther ve Callie'nin asıl geçim kaynağı değildi çünkü Luther'in büyük bir yatırım hesabı vardı. Bu da onun hakkın- da öğrenebildiğim küçük detaylardan biriydi. Bunlar Callie'nin tavukları ve onun kazancıydı, o başarılı bir iş kadınıydı. Yaşlı bir tavuğu beceriyle kesip parçalayabilen on dört yaşında bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

“Tilkiyi vurmana üzüldüm ama ben de çok fazla tavuğumu kaybettim” dedi Callie.

“Onun yerini başka bir yırtıcı hayvan alacak” dedi Luther. “Dünyanın düzeni böyle.”

Callie bana baktı. “Sende kaç kayıp var?”

“Sırf geçen haftaki kaybım yarım düzine. Tilki bu sabah Araucana'larımdan birini aldı.”

“Belki ben de birkaç Araucana almalıyım. Müşteriler mavi yumurtaları seviyor. Hem diğerlerinden daha pahalıya satabilirim.”

Luther homurdandı. “Ha mavi ha kahverengi yumurta. Hepsi- nin tadı aynı.”

“Artık gitsem iyi olacak” diyerek ayağa kalktım.

“Bu kadar çabuk mu?” dedi Callie. “Zaten çok az geliyorsun.”

On dört yaşında birinin benim yaşımda bir kadınla sohbet etmek istemesi pek sık rastlanan bir durum değildi ama Callie de

zaten sıradışı bir kızdı. Yetişkinlerin yanında öyle rahattı ki bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyordum.

“Büyükbaban tilkiden şapka yapmaya başladığında gelirim” dedim.

“Akşam yemeğinde tavuk ve mantı yapacağım.”

“O halde kesin geleceğim.”

Luther kahvesinin geri kalanını içip ayağa kalktı. “Dur da sana söz verdiğim sütü getireyim.” Buzdolabını açınca raflardaki cam süt şişelerinin melodik şingirtisi yükseldi. “Şu lanet olası sağlık yönetmelikleri olmasa sütümüzü çiftlik standında satabilirdik. Arkana yaslan, parayı al.”

İhtiyacı olmayan parayı. Kimisi zenginliğiyle gösteriş yapmayı severdi ama Luther servetinden utanıyordu sanki. Belki de kendini koruma taktiği idi bu, insanların sizden almak isteyebileceği şeyleri saklamak. Her birinin üzeri kalın bir kaymak tabakasıyla kaplı dört şişe sütü bir kesekâğıdına koydu. “Seni tekrar ziyarete gelen olursa bundan ikram et Maggie. Sonra da daha fazla almaları için onları buraya yolla. Gizli satış olacak tabii. Maine eyaletini başımıza sarmayalım.”

Bana ne dediğini fark ettiğimde ödül sütümle kapıya varmıştım bile. Ona döndüm. “Tekrardan kastın ne?”

“Dün biri ziyaretine gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Humm.” Luther Callie’ye baktı. “Yanlış duydun demek ki.”

“Neyi yanlış duydu?” diye sordum.

“Postaneden mektuplarımızı alırken bir kadın gelip postane müdürüne Böğürtlen Çiftliği’ne nasıl gidebileceğini sordu” dedi Callie.

“Nasıl biriydi? Genç mi, yaşlı mı? Saçları ne renkti?”

Callie arka arkaya gelen sorularıyla irkildi. “Şey, gençti sanırım. Çok da güzeldi. Saçını göremedim çünkü şapka takmıştı. Şişme mont giymişti. Mavi.”

“Ona evimi tarif etmedin, değil mi?”

“Hayır ama postanede çalışan Greg tarif etti. Bir sorun mu var?”

Cevabı bilmiyordum. Evlerinin açık kapısında, elimde süt şişeleriyle dolu kesekâğıdıyla soğuk hava içeriye süzülürken öylece kalakalmıştım. “Kimseyi beklemiyordum. Sürprizlerden hoşlanmam, hepsi bu” diyerek evden çıktım.

Bir sorun mu var?

Kasabaya erzak almaya gittiğimde bu soru beni hâlâ tedirgin ediyordu. Çiftliğe nasıl gidileceğini soran kimdi? Aslında benimle hiç ilgisi olmayan, çiftliğin önceki sahibinin üç yıl önce seksen sekiz yaşında öldüğünü bilmeyen biri sormuş olabilirdi. Kadının keskin zekâsı ve huysuzluğuyla nam saldıgını duymuştum. Benim tarzımda bir kadını yani. Böğürtlen Çiftliği'nin konumunu sormak için bu mantıklı bir sebep *olabilirdi* çünkü birinin beni burada araması için hiçbir sebep yoktu. Purity, Maine'de yaşadığım iki yıl boyunca kimse gelmemişti.

Gelmesini de istemiyordum.

Kasabada her zamanki gibi yem dükkânına, postaneye ve markete uğradım. Benim gibi kışlık paltolarına ve şallarına sarınmış diğer kır saçlı kadınların arasına kolayca karıştığım yerlerdi buralar. Onlar gibi ben de neredeyse hiç dikkat çekmiyordum. Yaşlılık anonim kalmayı kolaylaştırdığı için en etkili kılık değiştirme yoluyla da aslında.

Köy bakkalında, alışveriş arabamı dar koridorlarda bir aşağı bir yukarı dalgın dalgın sürüp yulaf ezmesi, un, patates ve soğan aldım. En azından yumurta almam gerekmiyordu. Bu küçük kasabadaki içki seçenekleri çok azdı. Yine de iki farklı markanın tek malt viskisi vardı ve ikisi de benim zevkime uymasa da bir şişe aldım. Otuz yıllık Longmorn stoğumu korumaya çalışıyordum ve başka bir kaynağı ne zaman bulabileceğimi bilmiyordum. Herhangi bir viski hiç viski olmamasından iyiydi ne de olsa.

Ödeme yapmak için sıraya girdiğimde alelade bir çiftçi, ev kadını ya da emekli öğretmenden farkım yoktu. Yıllarca göze çarpmamayı, dikkat çekmemeyi öğrendikten sonra şimdi bunun zahmetsizce olması hem üzücü hem de rahatlatıcıydı. Bazen fark edildiğim günleri, mini etekler ve sivri topuklu ayakkabılar giydi-

ğim ve erkeklerin bakışlarını üzerimde hissettiğim zamanları özliyordum.

Kasiyer aldıklarımı kasadan geçirdikten sonra faturamı gördüğünde tekrar tekrar baktı. “Hımm. İki yüz on dolar.” İtiraz etmemi bekliyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı ama herhangi bir tepki vermedim. Viski yüzündendi. En sevdiğim viski bile değildi ama hayatta bazı şeyler temel ihtiyaç sayılırdı.

Hesabı ödeyip torbaları dışarı taşıdım. Erzakı kamyonetime yüklerken üzerinde her zamanki siyah deri ceketiyle Ben Diamond’ı gördüm. Yolun karşısındaki kafe Marigold’a doğru yürüyordu. Bu kasabada dikkatli biri varsa o da Ben’di. Beni kimin aradığını biliyordu belki.

Karşıya geçip Ben’in peşinden Marigold’a gittim.

Ben’in Declan Rose’la birlikte köşedeki masaya oturduğunu gördüm. İki adamın da yüzü her zamanki gibi girişe dönüktü, emekliliklerinde bile vazgeçemedikleri bir alışkanlıktı bu. Declan tüvit ceketi ve düzgün kesilmiş aslan yelesi saçlarıyla tam bir tarih profesörü gibi görünüyordu. Artık altmış sekiz yaşındaydı ve bir zamanlar simsiyah olan saçları kırışmış olsa da neredeyse kırk yıl önce onunla tanıştığımdaki kadar gürdü. Declan’ın profesörlere özgü görünümünün aksine Ben Diamond tıraşlı kafası ve siyah deri ceketiyle biraz tehditkâr görünüyordu. Yetmiş üç yaşında böyle bir izlenim uyandırabilmek için doğal bir liderlik karizması gerekirdi ve Ben’de bu hâlâ vardı. Masalarına doğru yürüdüğümde ikisi de başını kaldırdı.

“Ah, Maggie! Bize katılısana” dedi Declan.

“Ne zamandır görüşmedik. Neler yapıyorsun?” diye sordu Ben.

Masalarına oturdum. “Bir tilkiyle uğraştım.”

“Artık ölü bir tilki oldu sanırım.”

“Bu sabah itibarıyla.” Garson kız yanımdan geçerken başımı kaldırdım. “Bir kahve rica ediyorum Janine.”

“Mönü?” diye sordu kız.

“Bugün değil, teşekkürler.”

Ben beni inceliyordu. Yüz okumayı iyi becerirdi ve bugün onla-

ra katılmamın bir sebebi olduğunu hissettiğini tahmin ettim. Onlara bir şey sormadan önce Janine'in uzaklaşmasını bekledim.

"Beni kim aradı?"

"Seni arayan biri mi var?" dedi Declan.

"Bir kadın gelmiş, kasaba dışından. Dün postaneye girip Böğürtlen Çiftliği'ne nasıl gidebileceğini sormuş."

İkisi önce birbirlerine, sonra da bana baktılar.

"Hiç duymadım Maggie" dedi Ben.

Janine kahvemi getirdi. Yumuşaktı ama en azından Luther'inki gibi yanık değildi. Konuşmaya devam etmeden önce kızın gitmesini bekledik. Alışkanlıktan yapıyorduk bunu. İki adamın her zaman bu masada oturmayı tercih etmesinin sebebi, buranın meraklı kulaklardan uzakta, yeterince izole bir konum hissi vermesiydi.

"Seni endişelendirdi mi bu?" diye sordu Declan.

"Endişelenmeli miyim bilmiyorum."

"Seni isminle mi sormuş, yoksa sadece çiftliği mi?"

"Sadece çiftliği. Hiçbir anlamı olmayabilir. Orada benim yaşadığımı nereden bilebilir ki?"

"Gerçekten istedikten sonra her şeyi öğrenebilirler."

Oturdukları masadan kalkan iki müşteri yanımızdan geçip kasaaya doğru yürürken durduk. O sessizlik bana Declan'ın sözlerini düşünme fırsatı verdi. *Gerçekten istedikten sonra*. Bu aralar izimin sürülmesine değmeyeceğime inanıyordum. Çok daha ilgi çekici büyük balıklar vardı, bense küçük bir balıktım. Bilemedin orta boy bir balık. Bulunmak istemeyen bir kadının peşine neden düşsünler ki? Emekli olduktan sonraki on altı yılda yavaş yavaş tedbiri elden bırakmıştım. Kasabalı çiftçi olmaya öyle alışmıştım ki sadece bu kimliğimden ibaret olduğuma inanmaya başlamıştım. Tıpkı Ben'in otel malzemeleri satan emekli bir toptancı, Declan'ın da emekli bir tarih profesörü olması gibi. Gerçeği bilsek de birbirimizin sırrını saklıyoruz çünkü hepimiz kendi sırlarımızı korumak zorundaydık.

Karşılıklı şantajın güvenli bir yanı vardı.

"Kulağımız tetikte olsun" dedi Ben. "Kadının kim olduğunu öğreneyim."

"Çok sevindir, teşekkürler." Kahve için iki dolar bıraktım.

“Bu akşamki kitap kulübüne geliyor musun? En son iki ay önce katılmıştın. Seni özledik” dedi Declan.

“Hangi kitabı tartışacaksınız?”

“*İbn Battuta Seyahatnamesi*. Ingrid seçti” dedi Ben.

“Okumuştum.”

“O halde bize özetini verebilirsin” dedi Declan “çünkü Ben ve ben ev ödevimizi yapmadık. Bu akşam Ingrid ve Lloyd’un evinde buluyoruz. Saat altıda, martini de var. Biraz içtikten sonra belki kitabı tartışmayı bir kenara bırakıp doğrudan dedikodulara geçebiliriz. Seni sayalım mı?”

“Düşünüyüm.”

“Bu bir cevap değil” diye homurdandı Ben. Beni katılmaya zorluyordu. Gangster kişiliğinin sahadayken ne kadar işe yaradığını hep merak etmiştim. Beni hiç korkutmadığı kesindi çünkü.

“Tamam, geleceğim” dedim.

“En sevdiğin votkayı buzda bekleteceğim” dedi Declan.

“Belvedere.”

Declan güldü. “Cidden Mags. Bu detayı unutacağımı mı sanıyorsun?”

Tabii ki en sevdiğim votkayı bilecekti. Declan’ın gür saçlarının altında detaycı bir beyin ve yedi dili iyi bilmesini sağlayan bir yabancı dil yeteneği vardı. Ben üçte bırakmıştım.

Kamyonetime dönüp çıplak ağaçlar ve karla kaplı tarlalardan oluşan siyah-beyaz araziye, don kabarmalarından inişli çıkışlı hale gelen arka yolları geçerek eve doğru ilerledim. Burası hayatımın sonunda varacağımı düşündüğüm yer değildi. Ben toz toprak içinde, sıcak, kör edici derecede parlak yazların yaşandığı bir yerde büyümüşüm ve Maine’deki ilk kışım çok zorlu geçmişti. Odun kesmeyi, buzlu yollarda araba kullanmayı ve donmuş boruları çözmeyi, insanın her yaşta bulunduğu yere uyum sağlayacağını öğrenmiştim. Gençliğimde mükemmel bir emeklilik hayatının Koh Samui’de tepede bir villada ya da Osa Yarımadası’nda kuşlarla maymunların serenat yapacağı bir ağaç evde geçeceğini hayal ederdim. Bunlar bildiğim, sevdiğim ama kaçıp gidemeyeceğim yerlerdi.

TESS GERRITSEN'DAN YEPYENİ BİR SERİ

Martini Kulübü serisinin ilk romanı *Casuslar Sahili*

Maggie Bird, sahil kasabası Purity'de yaşayan emekli bir casustur. Çiftliğinde sakin bir hayat sürer ve geçmişinden hiç bahsetmez. Ancak bir gün kimliği belirsiz bir ceset kapısına bırakıldığında, Maggie bunun geçmişiyle bağlantılı bir mesaj olduğunu anlar. Uzun zaman önce parçası olduğu başarısız bir operasyon hem casusluk kariyerini bitirmiş hem de acı bir kayba mal olmuştur.

Maggie hayatta kalmak için peşine düşenleri bulmak zorundadır. Aynı kasabada yaşayan üç eski casus arkadaşının (kim olduklarını ve neler karıştırdıklarını soran olursa Martini Kulübü) yardımıyla, Bangkok'tan İstanbul'a, Londra'dan Malta'ya uzanan gizli görev yerlerine yeniden uğrayıp geçmişin hayaletleriyle yüzleşecektir.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştı*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç*, *Ateşin Şarkısı* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Solina Silahlı

